ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN της 17ης Μαρτίου 1988 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Κατ' εφαρμογή της διεθνούς συμβάσεως για τη ρύθμιση των ονομασιών προελεύσεως και των εμπορικών ονομασιών τυριών, « της Σύμβασης του Stresa » της 1ης Ιουνίου 1951, συμβαλλόμενα μέρη της οποίας είναι μεταξύ άλλων η Γαλλία και οι Κάτω Χώρες, όχι όμως η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, το γαλλικό δίκαιο απαγορεύει τη διάθεση στο εμπόριο τυριού υπό την εμπορική ονομασία « Edam », εκτός αν το ελάχιστο όριο περιεκτικότητάς του σε ξηρές ουσίες φθάνει το 52 % και σε λιπαρές ουσίες το 40 %. Ο Gérard Déserbais, διευθυντής της γαλλικής εταιρίας Fromex Sàrl, εισήγαγε στη Γαλλία τυρί καταγωγής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας που περιείχε 50,4 % ξηρές ουσίες και 34,3 % λιπαρές ουσίες. Το επίδικο τυρί ήταν προσυσκευασμένο και έφερε την εμπορική ονομασία (στα γαλλικά):

« Edam fromage allemand
30 % de matière grasse
importé par Fromex Strasbourg »
(Τυρί Edam Γερμανίας
30 % λιπαρά
εισάγεται από την Fromex Strasbourg)

Λόγω της εισαγωγής αυτής ο ενδιαφερόμενος διώχθηκε και κηρύχθηκε ένοχος για παραπλανητική χρήση εμπορικής ονομασίας ικανής να δημιουργήσει σύγχυση στον αγοραστή ως προς τη φύση και τις ουσιώδεις ιδιότητες του οικείου εμπορεύματος. Ο κατηγορούμενος άσκησε έφεση ενώπιον του Cour d' appel της Colmar ισχυριζόμενος ότι το κοινοτικό δίκαιο του επιτρέπει να εισάγει το τυρί στη Γαλλία με την εμπορική ονομασία « Edam » επειδή νομίμως παράγεται και διατίθεται στο εμπόριο υπό την ονομασία αυτή στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

Για να μπορέσει να επιλύσει τη διαφορά, το Cour d' appel της Colmar υπέβαλε στο Δικαστήριο, με απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1986, το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

« Τα άρθρα 30 και επόμενα της Συνθήκης ΕΟΚ έχουν την έννοια ότι πρέπει να θεωρηθεί ως ποσοτικός περιορισμός επί των εισαγωγών ή μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος η εθνική ρύθμιση η οποία, με σκοπό την προστασία ορισμένης εμπορικής ονομασίας,

1) επιτρέπει τη χρήση της μόνο σε εθνικά προϊόντα ή στα προϊόντα ενός άλλου κράτους μέλους κατ' αποκλεισμό των προϊόντων των άλλων κρατών μελών·

2) Εξαρτά το δικαίωμα χρήσεως της εμπορικής ονομασίας τυριού εισαγόμενου από άλλο κράτος μέλος από την τήρηση ελαχίστου ορίου περιεκτικότητας σε λιπαρές ουσίες, τη στιγμή που το εισαγόμενο τυρί νομίμως και κατά παράδοση παράγεται και διατίθεται στο εμπόριο στο κράτος καταγωγής του σύμφωνα με διαφορετικές τεχνικές και ποιοτικές προδιαγραφές; »

Ο Deserbais βασίζεται στην ερμηνεία που δίνει στο άρθρο 30 η νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, ισχυρίζεται ότι οι καταναλωτές προστατεύονταν επαρκώς από τις ενδείξεις της συσκευασίας και υπο στηρίζει ότι στο

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

ερώτημα πρέπει να δοθεί απάντηση υπό την έννοια ότι το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΟΚ απαγορεύει στα κράτη μέλη να εφαρμόζουν σε ιδίου τύπου τυριά, που εισάγονται από άλλο κράτος μέλος, εθνική ρύθμιση που εξαρτά το δικαίωμα χρήσεως της εμπορικής ονομασίας των τυριών αυτών από την τήρηση ελαχίστου ορίου περιεκτικότητας σε λιπαρές ουσίες, όταν τα εισαγόμενα τυριά παράγονται νομίμως και κατά παράδοση σύμφωνα με διαφορετικές τεχνικές και ποιοτικές προδιαγραφές και διατίθενται στο εμπόριο στο κράτος καταγωγής με την ίδια εμπορική ονομασία, εξασφαλίζεται δε η κατάλληλη πληροφόρηση των αγοραστών.

Κατά την ολλανδική κυβέρνηση, ναι μεν η εμπορική ονομασία « Edam » χρησιμοποιείται σήμερα για τυριά παρασκευαζόμενα εκτός της περιοχής του Edam στις Κάτω Χώρες, πρέπει όμως να περιορίζεται μόνο σε τυριά που ανταποκρίνονται σε ορισμένες τεχνικές προδιαγραφές και, ιδίως, με ελάχιστο όριο περιεκτικότητας σε λιπαρές ουσίες 40 %. Υποστηρίζει ότι η Σύμβαση του Stresa και ο « Codex Alimentarius » αντιπροσωπεύουν τη διεθνή προσπάθεια για διατήρηση των προδιαγραμμένων για το τυρί που φέρει την ονομασία αυτή χαρακτηριστικών. Σύμφωνα με την ολλανδική κυβέρνηση, η τήρηση των παραδοσιακών μεθόδων παραγωγής του τυριού « Edam » που έχουν καθοριστεί και γίνει δεκτές σε διεθνές επίπεδο, απαιτεί όπως τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας έχουν τη δυνατότητα να απαγορεύουν τις εισαγωγές από άλλα κράτη μέλη τυριών που δεν έχουν παραχθεί σύμφωνα με τις μεθόδους αυτές, ακόμη και αν ο καταναλωτής ενημερώνεται για τη διαφορετική σύνθεση του προϊόντος. Για το λόγο αυτό προτείνει να δοθεί στο ερώτημα απάντηση υπό την έννοια ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν εμποδίζει τις εθνικές διατάξεις να εξαρτούν τη χρήση μιας εμπορικής ονομασίας τυριού από την τήρηση ορισμένων χαρακτηριστικών όπως, για παράδειγμα, τα αναφερόμενα στη Σύμβαση του Stresa και στον « Codex Alimentarius ».

Η Επιτροπή υιοθετεί ερμηνεία των διατάξεων περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων παραπλήσια με την ερμηνεία του Deserbais και, όσον αφορά την ισχύ των διεθνών συμβάσεων, παραπέμπει στο άρθρο 234 της Συνθήκης, στην υπόθεση 812/79, Burgoa (ECR 1980, σσ. 2787, 2802) και στην υπόθεση 121/85, Conegate (Συλλογή 1986, σσ. 1007, 1024 και 1025), για να στηρίξει την άποψή της ότι στις μεταξύ κρατών μελών σχέσεις δεν μπορεί να γίνεται επίκληση συμβάσεων συναφθεισών πριν από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης ΕΟΚ προς δικαιολόγηση περιορισμών στο ενδοκοινοτικό εμπόριο. Υποστηρίζει ότι, κατά συνέπεια, από τη Σύμβαση του Stresa δεν προκύπτει κανένα επιχείρημα υπέρ του αποκλεισμού της εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 30. Για το λόγο αυτό προτείνει να δοθεί στο ερώτημα η απάντηση ότι πρέπει να θεωρείται ως μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό αντίθετο προς το άρθρο 30 της Συνθήκης η εθνική ρύθμιση που, έχοντας ως αντικείμενο την προστασία μιας εμπορικής ονομασίας, απαγορεύει τη διάθεση στο εμπόριο τυριών με περιεκτικότητα σε λιπαρές ουσίες διαφορετική από την οριζόμενη, — τα οποία εισήχθησαν από άλλο κράτος μέλος όπου νομίμως και κατά παράδοση διατίθενται στο εμπόριο υπό την ίδια αυτή εμπορική ονομασία, σύμφωνα όμως με διαφορετικές ποιοτικές προδιαγραφές, — και των οποίων η επιγραφή επί της συσκευασίας και η παρουσίαση δηλώνουν σαφώς την πραγματική τους σύνθεση και προέλευση.

Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το εμπόδιο στην εμπορία που εκδηλώνεται περισσότερο ως περιορισμός στη χρήση ορισμένης εμπορικής ονομασίας παρά ως απαγόρευση πλήττουσα ευθέως το προϊόν, συνιστά περιορισμό κατά την έννοια του άρθρου 30 της Συνθήκης ΕΟΚ. Βλέπε, λόγου χάρη, την απόφαση της 26ης Νοεμβρίου 1985 στην υπόθεση 182/84, Miro (Συλλογή 1985, σ. 3731) και την απόφαση της 12ης Μαρτίου 1987 στην υπόθεση 178/84, Επιτροπή κατά Γερμανίας (« Η υπόθεση του ζύθου », Συλλογή 1987, σ. 1227).

Μια εθνική νομοθεσία, όπως η επίμαχη στην παρούσα υπόθεση γαλλική νομοθεσία, παρεμβάλλει πράγματι ή μπορεί να παρεμβάλλει εμπόδια στην πώληση των εισαγομένων από άλλα κράτη μέλη εμπορευμάτων συνιστώντας έτσι μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό επί των εισαγωγών κατά τον ορισμό που έδωσε το Δικαστήριο με τη νομολογία του, ιδίως στην υπόθεση 8/74, Dassonville (ECR 1974, σ. 837). Ως εκτούτου απαγορεύεται από το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΟΚ, εκτός αν εμπίπτει σε μία από τις εξαιρέσεις του άρθρου 36, ή, ενδεχομένως, σε κάποια από τις «επιτακτικές ανάγκες» που αναγνώρισε το Δικαστήριο στην υπόθεση 120/78, Rewe κατά Bundesmonopolverwaltung für Branntwein (ECR 1979, σ. 649) (υπόθεση «Cassis de Dijon») και στις μεταγενέστερες υποθέσεις.

Όπως δέχεται η ολλανδική κυβέρνηση, η εμπορική ονομασία «Edam» έπαυσε από πολύ καιρό να δηλώνει μόνο το τυρί που παρασκευάζεται στην περιοχή του Edam στις Κάτω Χώρες και για το λόγο αυτό δεν μπορεί να θεωρείται ως ονομασία προελεύσεως. Στην πραγματικότητα, στη Σύμβαση του Stresa, ο όρος «Edam» δεν εμφανίζεται μεταξύ των «ονομασιών προελεύσεως», αλλά μόνο μεταξύ των «εμπορικών ονομασιών» τυριών που απολαμβάνουν περιορισμένης προστασίας. Πρόκειται ήδη για εμπορική ονομασία που αντιστοιχεί σε έναν τύπο τυριού που δεν περιορίζεται πλέον γεωγραφικά στον τόπο παραγωγής του.

Με ορισμένες από τις αποφάσεις του το Δικαστήριο έκρινε ότι τα κράτη μέλη δεν έχουν δικαίωμα να επιτρέπουν τη χρήση μιας γενικής ονομασίας για μία μόνο εθνική ποικιλία σε βάρος άλλων ποικιλιών νομίμως παραγομένων σε άλλα κράτη μέλη: υπόθεση 12/74, Επιτροπή κατά Γερμανίας (ECR 1975, σ. 181) («Sekt» και «Weinbrand»), υπόθεση 193/80, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1981, σ. 3019) («Ξύδι»), υπόθεση 182/84, Miro («Gin» ή «Genever») και υπόθεση του ζύθου. Είναι δύσκολο να λεχθεί πότε μία εμπορική ονομασία που αρχικά ήταν χαρακτηριστική ορισμένης περιοχής καθίσταται ονομασία γένους, είναι όμως προφανές ότι σήμερα η ονομασία «Edam» κατέστη γενική και εμπίπτει στον προαναφερθέντα κανόνα. Θεωρώ, εν πάση περιπτώσει, ότι η ονομασία «Edam» δεν εμπίπτει στις διατάξεις του άρθρου 36 της Συνθήκης ΕΟΚ περί προστασίας της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας.

Στο παρόν στάδιο του κοινοτικού δικαίου, δεν υπάρχουν κοινοτικές διατάξεις ρυθμίζουσες τις εμπορικές ονομασίες ή τις ονομασίες προελεύσεως των διαφόρων ειδών τυριών στην Κοινότητα. Όπως έκρινε ήδη το Δικαστήριο με τη σκέψη 8 της απόφασης «Cassis de Dijon», ελλείψει τέτοιας κοινής κανονιστικής ρύθμισης «εναπόκειται στα κράτη μέλη να ρυθμίσουν, καθένα στο έδαφός του, ό,τι αφορά την παραγωγή και τη διάθεση στο εμπόριο του (προϊόντος) ... Τα εμπόδια στην κυκλοφορία εντός της Κοινότητας, τα οποία προκύπτουν από τις διαφορές των εθνικών νομοθεσιών περί διαθέσεως στο εμπόριο των οικείων προϊόντων πρέπει να γίνουν δεκτά στο μέτρο που μπορεί να αναγνωριστεί ότι οι διατάξεις αυτές είναι απαραίτητες για την ικανοποίηση επιτακτικών αναγκών που αφορούν, ιδίως, ... την εντιμότητα των εμπορικών συναλλαγών και την προστασία των καταναλωτών».

Η Σύμβαση του Stresa, που περιέχει μεταξύ άλλων προδιαγραφές σχετικά με το τυρί «Edam», υπογράφηκε από τη Δανία, τη Γαλλία, την Ιταλία και τις Κάτω Χώρες, όχι όμως από τα άλλα κράτη μέλη. Ειδικά στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φαίνεται ότι η νομοθεσία που επιτρέπει την παρασκευή τυριού «Edam», με περιεκτικότητα σε λιπαρά που δεν υπερβαίνει το 30 %, ανατρέχει στο 1934: έχουν περάσει πενήντα τέσσερα έτη. Φαίνεται, εξάλλου, ότι κατά τα

τελευταία έτη, το « Edam » με περιεκτικότητα σε λιπαρές ουσίες 30 % αντιπροσωπεύει το ένα τρίτο της γερμανικής παραγωγής τυριού « Edam ». Δεν νομίζω, υπό τις συνθήκες αυτές, ότι υπάρχει επιτακτική ανάγκη αφορώσα την εντιμότητα των εμπορικών συναλλαγών που μπορεί να δικαιολογήσει απαγόρευση από ένα κράτος μέλος της πωλήσεως Edam με συντελεστή περιεκτικότητας σε λιπαρές ουσίες 30 %, προελεύσεως άλλου κράτους μέλους.

Όσον αφορά την προστασία των καταναλωτών, παγίως το Δικαστήριο (για παράδειγμα η υπόθεση του ζύθου) δέχεται ότι η καθολική απαγόρευση αυτού του είδους είναι δυσανάλογη προς το σκοπό της προστασίας των καταναλωτών από παραπλάνηση, εφόσον ο ίδιος αυτός σκοπός μπορεί να επιτευχθεί με λιγότερο περιοριστικά μέσα, όπως η αναγραφή επί της συσκευασίας. Φρονώ ότι ο κανόνας αυτός έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση και από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το επίμαχο τυρί έφερε πρόσφορη επιγραφή. Εξάλλου, η ανάγκη προστασίας των καταναλωτών από απάτες πρέπει να αντιπαρατίθεται στον κανόνα ότι η εθνική νομοθεσία δεν πρέπει « να αποκρυσταλλώνει δεδομένες καταναλωτικές συνήθειες και να εδραιώνει κεκτημένο πλεονέκτημα των εθνικών βιομηχανιών που προσπαθούν να τις ικανοποιήσουν »: απόφαση στην υπόθεση του ζύθου, σκέψη 32.

Δεν θα αρκούσε απλή αναγραφή επί της συσκευασίας, αν το πωλούμενο προϊόν ήταν ριζικά διαφορετικό από το συνήθως αναγνωριζόμενο στο εισάγον κράτος μέλος ως « Edam », για παράδειγμα ροκφόρ ή τυρί κρέμα. Αυτό όμως δεν συμβαίνει στην παρούσα περίπτωση. Το επιχείρημα ότι ο περιεχόμενος στην υπόθεση Cassis de Dijon κανόνας περί της ελεύθερης κυκλοφορίας θα μπορούσε να ανοίξει κρουνούς σε εισαγωγές προϊόντων με τελείως απρόσφορες εμπορικές ονομασίες, μπορεί εύκολα να φθάσει στην υπερβολή: καταρχάς, τα εισαγόμενα προϊόντα, για να μπορούν να φέρουν την εμπορική ονομασία, πρέπει να έχουν « νομίμως παραχθεί και διατεθεί στο εμπόριο » στο εξάγον κράτος μέλος. Στις περισσότερες περιπτώσεις, η προϋπόθεση αυτή θα πρέπει να λειτουργεί ως εγγύηση ότι τα επίμαχα εμπορεύματα δεν φέρουν τελείως απρόσφορη ονομασία. Νομίζω ότι αυτό συμβαίνει στην παρούσα περίπτωση. Δεύτερον, αν κατ' εξαίρεση υποτεθεί, ότι η νομοθεσία του εξάγοντος κράτους μέλους επιτρέπει πράγματι την παρασκευή και τη διάθεση στο εμπόριο ενός προϊόντος με εμπορική ονομασία που θα μπορούσε να εξαπατήσει σοβαρά τους καταναλωτές του εισάγοντος κράτους μέλους, η επιτακτική ανάγκη της προστασίας των καταναλωτών θα παρενέβαινε για να επιτρέψει την εφαρμογή μέτρων πιο περιοριστικών από την απλή αναγραφή στη συσκευασία, με την επιφύλαξη πάντοτε της τηρήσεως της αρχής της αναλογικότητας (« *απαραίτητα* για την ικανοποίηση επιτακτικών αναγκών »: σκέψη 8 της απόφασης « Cassis de Dijon »). Θεωρώ, επομένως, ότι δεν υπάρχει πραγματικός κίνδυνος η εφαρμογή της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας, όπως διατυπώθηκε στην υπόθεση Cassis de Dijon, στον τομέα των εμπορικών ονομασιών τυριών, να στερήσει τις εμπορικές ονομασίες από τη σημασία τους.

Στην παρούσα υπόθεση έγινε αναφορά στο κριτήριο της τήρησης των « νομίμων και παραδοσιακών πρακτικών » των διαφόρων κρατών μελών, το οποίο εφαρμόστηκε στην υπόθεση 16/83 Prantl (Συλλογή 1984, σ. 1299) και στην υπόθεση Miro. Αν και είμαι βέβαιος ότι το κριτήριο αυτό πληρούται στην παρούσα υπόθεση, λαμβανομένης υπόψη της μακροχρόνιας παραδοσιακής παραγωγής και εμπορίας στη Γερμανία τυριού « Edam » με περιεκτικότητα σε λιπαρές ουσίες κάτω του 40 %, θεωρώ ότι δεν είναι ορθό να εφαρμοστεί εν προκειμένω. Κατά τη γνώμη μου, σε μία υπόθεση όπως η παρούσα, η εφαρμογή του κριτηρίου αυτού περιορίζει χωρίς λόγο τους όρους της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων που θεσπίζονται με το άρθρο 30 και αναπτύσ-

σονται στην υπόθεση Cassis de Dijon. Όπως ανέφερα στις προτάσεις μου στην υπόθεση 179/85, Επιτροπή κατά Γερμανίας (υπόθεση « pétillant de raisin »), « μολονότι το κριτήριο των " νόμιμων και παραδοσιακών συνηθειών " μπορεί να είναι ενδεδειγμένο σε μια υπόθεση όπως η υπόθεση Prantl, στην οποία είχε ανακύψει το ζήτημα του έμμεσου καθορισμού της καταγωγής, δεν νομίζω ότι επιβάλλεται να εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση. Αν συνέβαινε αυτό, τότε η παραγωγή και εμπορία νέων προϊόντων θα προσέκρουε σε δυσχέρειες. Σε μια υπόθεση όπως η παρούσα, το ενδεικνυόμενο κριτήριο είναι, κατ' εμέ, εκείνο που αναφέρεται στην απόφαση " Cassis de Dijon " — αν δηλαδή το προϊόν " έχει παραχθεί και διατεθεί στο εμπόριο νόμιμα " σε ένα κράτος μέλος. Αν αυτό συμβαίνει το προϊόν μπορεί να διατεθεί στο εμπόριο σε άλλο κράτος μέλος υπό την επιφύλαξη των επιτακτικών αναγκών του είδους αυτών που αναφέρονται στην απόφαση " Cassis de Dijon " και με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 30 της Συνθήκης ΕΟΚ ». Παρά το ότι η απόφαση που εκδόθηκε στην εν λόγω υπόθεση (4 Δεκεμβρίου 1986) αναφέρεται εκ νέου στο κριτήριο των « νόμιμων και παραδοσιακών συνηθειών », στην απόφαση που εκδόθηκε αργότερα στην υπόθεση του ζύθου (12 Μαρτίου 1987), το Δικαστήριο δεν έκανε χρήση του κριτηρίου των « νόμιμων και παραδοσιακών συνηθειών », αλλά καταδίκασε το γερμανικό περιορισμό επί των αλλοδαπών ζύθων, με το σκεπτικό ότι οι ζύθοι νομίμως παρασκευάστηκαν και διατέθηκαν στο εμπόριο στο κράτος μέλος καταγωγής. Κατά τη γνώμη μου, ενδείκνυται να υιοθετηθεί παρεμφερής άποψη εν προκειμένω.

Για τους προεκτεθέντες λόγους θεωρώ ότι καμιά από τις επιτακτικές ανάγκες που μνημονεύθηκαν με την απόφαση « Cassis de Dijon », και καμιά από τις σχετικές διατάξεις του άρθρου 36 δεν εφαρμόζονται σε εθνικό μέτρο του είδους του επίμαχου στην παρούσα υπόθεση. Συνεπώς, κατά τη γνώμη μου, μια απαγόρευση όπως η περιεχόμενη στην επίμαχη γαλλική νομοθεσία, δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε προϊόν όπως το επίμαχο γερμανικό « Edam », δεδομένου ότι νομίμως παρήχθη και διατέθηκε στο εμπόριο στο κράτος μέλος καταγωγής.

Απομένει να εξεταστεί αν η ύπαρξη της Σύμβασης του Stresa μεταβάλλει αυτό το συμπέρασμα. Νομίζω πως όχι.

Η ολλανδική κυβέρνηση υποστήριξε ότι η Σύμβαση του Stresa καθώς και ο « Codex Alimentarius » θεσπίζουν διεθνώς αναγνωρισμένες ποιοτικές προδιαγραφές, άξιες προστασίας από το κοινοτικό δίκαιο. Εφόσον ορισμένος αριθμός κρατών μελών, ιδίως η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, δεν δέχτηκαν τις προδιαγραφές αυτές, νομίζω ότι δύσκολα μπορεί να λεχθεί ότι πρόκειται για κανόνες κοινοτικού δικαίου που παρεκκλίνουν ή περιορίζουν την έκταση εφαρμογής του κανόνα του άρθρου 30.

Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 11ης Μαρτίου 1986 στην υπόθεση Conegate κατά Customs and Excise (Συλλογή 1986, σ. 1007, σκέψη 26 της απόφασης και σημείο 2 του διατακτικού), το άρθρο 234 της Συνθήκης ΕΟΚ πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι δεν μπορεί να γίνεται επίκληση συμβάσεως συναφθείσας πριν από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης ΕΟΚ προς δικαιολόγηση περιορισμών στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών.

Άλλα στοιχεία θα έπρεπε να ληφθούν υπόψη, αν η επίμαχη εμπορική ονομασία ήταν ονομασία προελεύσεως.

Νομίζω, επομένως, ότι στο ερώτημα που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο πρέπει να δοθεί η ακόλουθη απάντηση:

« Η εθνική κανονιστική ρύθμιση που, με σκοπό την προστασία κάποιας εμπορικής ονομασίας,

1) επιτρέπει τη χρήση της μόνο στην εθνική παραγωγή ή στην παραγωγή ενός άλλου κράτους αποκλείοντας την παραγωγή άλλων κρατών μελών·

2) εξαρτά το δικαίωμα χρήσης της εμπορικής ονομασίας εισαγομένου από κράτος μέλος τυριού από την τήρηση ελαχίστου ορίου περιεκτικότητας σε λιπαρές ουσίες, όταν το τυρί νομίμως παράγεται και διατίθεται στο εμπόριο στο κράτος καταγωγής του σύμφωνα με διαφορετικές τεχνικές και ποιοτικές προδιαγραφές,

συνιστά μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό της εισαγωγής, αντίθετο στο άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΟΚ. »

Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να αποφανθεί επί των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε ο Deserbais. Τα έξοδα, στα οποία υποβλήθηκαν η Επιτροπή και η ολλανδική κυβέρνηση, δεν αποδίδονται.